

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **Ing. Z. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2008, č. j. JMK 128622/2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2009, č. j. 57 Ca 15/2009 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2009, č. j. 57 Ca 15/2009 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen stěžovatel) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2009, č. j. 57 Ca 15/2009 - 28, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 2. 12. 2008, č. j. JMK 128622/2008, a věc stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, ze dne 9. 9. 2008, č. j. OD/44599-08/4820/2008/TYL, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, za který mu byla uložena pokuta ve výši 3750 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti uvedl stěžovatel důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.). Stěžovatel namítal, že doručení předvolání k ústnímu jednání na den 21. 5. 2008 bylo žalobci dostatečně prokázáno doručenkou připojenou ve spise k písemnosti oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 23. 4. 2008. Doručenka obsahuje veškeré náležitosti stanovené poštovními podmínkami České pošty, s.p., včetně uvedení jména a příjemce zásilky a jeho podpisu. Z doručanky vyplývá, že adresátem zásilky je žalobce. Žalobce je označen správně a dostatečně identifikačními údaji, a to nejen jménem a příjmením, ale navíc i datem narození tak, aby při doručování nemohlo dojít k záměně osob, například mezi otcem a synem. Ze zásilky bylo na první pohled zjevné, že byla určena pro žalobce a nikoli pro jeho otce, který se podle žalobce jmenoval stejně a rovněž měl stejný titul. Z doručanky dále vyplývá, že příjemcem zásilky byl Z. V. Z doručanky, která má červený pruh, je zřejmé, že byla odesílatelem zvolena doplňková služba dodání do vlastních rukou adresáta. Podle poštovních podmínek v případě této doplňkové služby pošta dodá zásilku výhradně adresátovi. Převzetí zásilky dne 24. 4. 2008 je na doručence stvrzeno podpisem příjemce. Na doručence je dále kromě vydávacího razítka, jména a příjmení poštovní doručovatelky, která zásilku vydala, také její podpis potvrzující, že poštovní zásilku příjemci předala.

Stěžovatel dále uvedl, že judikatura již v minulosti opakovaně dovodila, že doručenka je za předpokladu, že je řádně vyplněna, veřejnou listinou potvrzující pravdivost toho, co je v ní osvědčeno, není-li prokázán opak. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 17/2005 - 53. K tomu, aby byla vyvrácena správnost údajů o doručení, musí účastník řízení tvrdit a prokázat skutečnosti vedoucí k závěru, že údaje na doručence nejsou pravdivé. Žalobce nejen, že neoznačil žádné důkazy k prokázání, že obsah doručanky není v souladu s objektivní pravdou, ale ani neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly zcela důvodnou pochybnost o pravdivosti doručanky. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 21. 5. 2008 pouze uvedl, že předvolání nikdy neobdržel. Za této situace měl stěžovatel tuto námitku vyvrácenou předmětnou doručenkou. V této souvislosti je nedůvodný požadavek soudu, aby již v této fázi řízení měl stěžovatel sám z moci úřední, aniž by to žalobce namítal, doručenku za vyvrácenou s ohledem na odlišný podpis žalobce od jeho ostatních podpisů obsažených ve spise. Žalobce sice v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí poukázal na odlišnost podpisu, avšak pouhé poukázání na tuto skutečnost nic neznamena, neboť nikde není stanoveno, jak má podpis na doručence vypadat. Právní úprava nevyžaduje podpis odpovídající podpisovému vzoru. Je tedy zcela na libovůli adresáta, jak se na doručenku podepíše. Skutečnost, že podpis byl odlišný, nic nemění na tom, že doručenka podpis příjemce obsahuje a prokazuje, že písemnost byla žalobci předána. Žalobce v řízení o přestupku výslovně nenamítal, že na doručence není jeho podpis. Rovněž neoznačil důkazy, které by tuto skutečnost měly prokázat. Odvolací námitka

žalobce, ve které poukázal na odlišnost podpisu, vzbuzuje pochybnost o její věrohodnosti, neboť, jak žalobce uvedl u soudního jednání, doručenkou viděl poprvé zde. Přesto však v odvolání tvrdil, že podpis na doručence je odlišný natolik, že to pozná i průměrnou inteligencí vybavený laik. Ani tvrzení žalobce uvedené v odvolání, že mezi 9 až 10 hodinou nebývá většinou v místě svého bydliště, nevypovídá nic o tom, že žalobce dne 24. 4. 2008 nebyl v době doručování doma a že by mu nebylo předvolání k ústnímu jednání doručeno. Z ničeho nevyplývá, že by poštovní doručovatelka doručovala předvolání dne 24. 4. 2008 v žalobcem uváděné době, a žalobce netvrdil, že právě tento den v uvedenou dobu nebyl doma. Žalobcem užitá formulace „většinou“ naopak připouští, že některé dny žalobce v uvedenou dobu doma bývá. Rovněž odvolací námitka žalobce, že identifikace podle data narození něco naznačuje, nebyla zjevně důvodná, neboť adresát byl na doručence správně a zcela dostatečně označen identifikačními údaji, a to nejen datem narození, ale především jménem a příjmením. Stěžovatel dále uvedl, že žalobcem ve správním řízení namítané skutečnosti nebyly způsobilé zpochybnit doručenkou mající váhu veřejné listiny a odůvodnit doplnění dokazování z iniciativy správního orgánu za účelem prověření správnosti doručanky. Jednalo se o skutečnosti, které nevypovídaly o tom, že žalobce zásilku nepřevzal. Stěžovatel se s námitkami žalobce vypořádal na straně 4 svého rozhodnutí. Není tudíž důvodnou výtkou soudu o tom, že stěžovatel na námitky žalobce nereagoval. Žalobce teprve v žalobě popřel autentičnost svého podpisu, rovněž uvedl, že zásilku měla převzít jeho matka, a navrhl k prokázání svého tvrzení důkazy. Žalobce tak neučinil ve správním řízení, a proto správní orgány nemohly k tvrzení a důkazům žalobce přihlídnout. Pokud žalobcem nově tvrzené skutečnosti vzbudily u soudu vážné pochybnosti, měly být žalobcem navržené důkazy provedeny v soudním řízení. Požadavek soudu na to, aby tyto důkazy provedl správní orgán po zrušení rozhodnutí stěžovatele, není oprávněný.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti a uvedl, že krajský soud se nedopustil vady, která by mohla mít vliv na zákonnost rozsudku. Námitku nedoručení předvolání žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008. Žalobce konstatoval, že pokud nebyl řádně předvolán, nebylo možné přikročit k projednání přestupku v jeho nepřítomnosti.

II.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 7. 2009, č. j. 57 Ca 15/2009 - 28, zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve výroku rozsudku uvedl, že tak učinil z důvodu vad řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že již z prvního odstavce odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008 vyplynulo, že žalobce neobdržel předvolání na ústní projednání přestupku, a proto se nemohl dostavit, neboť o jednání nevěděl. Krajský soud dospěl k závěru, že již na základě prvního odvolání žalobce měl stěžovatel, který rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008 zrušil a věc vrátil

prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání, zavázat správní orgán také zjišťováním, zda žalobci bylo řádně doručeno předvolání na ústní jednání, neboť doručinka, která je ve spise založena, všechny zákonem stanovené náležitosti měla, nicméně již pouhým pohledem na podpis na této doručence je evidentní, že tento podpis je zcela jiný, než podpis na odvolání či podpis na doručence, kdy žalobce přebíral rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008. Nic takového se nestalo a ač žalobce po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí znovu poukazoval na skutečnost, že předvolání neobdržel a nemohl se proto ústního jednání zúčastnit, na námitku žalobce nijak nereagoval. Krajský soud konstatoval, že má vážné pochybnosti o tom, zda předvolání k ústnímu jednání bylo řádné, v souladu se zákonem, a to z toho důvodu, že podpis na doručence je zcela jiný než podpisy žalobce na všech dokladech a doručenkách, které jsou ve správním spise založeny, zvláště když žalobce uváděl, že podle jeho názoru tuto předvolávku k ústnímu projednání přestupku podepsala za žalobce jeho jménem jeho matka, neboť se to stalo již v dřívější době v několika případech, když tvrdil, že předvolávku k jednání na den 21. 5. 2008 on v žádném případě nepodepisoval, při pohledu na doručinku uvedl, že to není jeho písmo, takže tvrdil, že řádně v souladu se správním řádem doručováno nebylo. Krajský soud uvedl, že má za to, že podpis na předvolávce, která byla doručena dne 24. 4. 2008, s ohledem na písmo a skutečnosti, které uvedl žalobce, vzbuzuje pochybnosti soudu o řádném doručení (§ 19, § 20 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění). Pokud by nebylo žalobci doručováno předvolání k ústnímu projednání přestupku v souladu s citovanými ustanoveními správního řádu, jednalo by se o vadu řízení, neboť by nebyl zákonným způsobem předvolán k projednání přestupku a takováto vada by způsobila nezákonnost vydaných rozhodnutí. Krajský soud uvedl, že zavazuje žalovaného, aby zrušil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, tj. prvostupňového správního orgánu, a tento zavázal, aby bylo zjišťováno, zda žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 21. 5. 2008 v souladu s § 19 a § 20 správního řádu, a to již výsledkem poštovní doručovatelky, která v té době doručovala (N. H.), případně vypracováním znaleckého posudku znalce z oboru grafologie, a v případě, že by bylo zjištěno, že předvolání k jednání na den 21. 5. 2008 nebylo prováděno poštovní doručovatelkou v souladu s citovanými ustanoveními správního řádu, bude potřeba žalobci znovu oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání zaslat tak, aby byla respektována příslušná ustanovení správního řádu, znovu obvinění z přestupku se žalobcem při ústním jednání projednat a teprve po ústním jednání ve věci přestupku, k němuž bude žalobce řádně předvolán, znovu ve věci vydat rozhodnutí.

III.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v

rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Mezi účastníky řízení bylo sporné, zda žalobci byla doručena listina označená jako oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 23. 4. 2008 (dále jen předvolání). Rozhodnou otázkou bylo, zda se správním orgánům podařilo prokázat doručení předvolání žalobci, nebo zda se jim to s ohledem na tvrzení žalobce prokázat nepodařilo a bylo nutné k prokázání jeho doručení provést důkazy další, tj. důkazy navržené žalobcem v žalobě.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Významem ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v přestupkovém řízení a otázkou prokazování doručení předvolání obviněného k ústnímu jednání se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud v nálezu jednak uvedl, že pokud by se ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného, aniž by byly splněny podmínky § 74 zákona o přestupcích, došlo by k porušení jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny, jednak dopěl k závěru, *pochybnosti stran řádného předvolání obviněného z přestupku nutně musí vést k závěru, že řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Vedle toho pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí.* Nejvyšší správní soud se se závěry Ústavního soudu zcela ztotožňuje.

V případě žalobce bylo předvolání doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž dokladem o jeho doručení byla doručenka ze dne 24. 4. 2008. Tato byla vyhotovena provozovatelem poštovních služeb a založena ve správním spise. Nejprve je potřebné konstatovat, že není důvodná námitka stěžovatele, že doručenku ze dne 24. 4. 2008, kterou správní orgány dokládaly doručení předmětné listiny žalobci, bylo nutné považovat za veřejnou listinu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že veřejnou listinou byla poštovní doručenka pouze do 1. 7. 2000, kdy byl poštovní řád zrušen zákonem č. 29/2000 Sb., o poštovních službách. Po tomto datu přestaly být poštovní doručenky veřejnou listinou a staly se toliko listinou soukromou, neboť zde nebylo žádného právního předpisu, který by doručenku v daňovém řízení za veřejnou listinu prohlašoval. Skutečnost, že předmětná doručenka nebyla v případě žalobce veřejnou listinou, však neznamená, že by neměla žádnou důkazní sílu, tj. že by

vůbec nebyla způsobilá prokázat doručení. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, se kterým se i v nyní souzené věci ztotožňuje, že i v případě, že doručka nemá náležitosti veřejné listiny, *má i tak důkazní váhu, ovšem k tomu, aby stěžovatel (pozn. správní orgán) důkazní břemeno neunesl, postačí, že žalobce údaje v doručce zpochybní (znevěrohodní) předstředím jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality, tj. nemusí nezbytně – na rozdíl od varianty, kdy je doručka veřejnou listinou – prokázat opak toho, co plyne z doručky.* Nejvyšší správní soud zároveň uvedl, že *ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována – za irrelevantní by bylo nutno pokládat kupříkladu námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno.* Závěry Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné nejen na daňové řízení, nýbrž také na jakékoli řízení správní, neboť i ve správním řízení leží břemeno důkazní ohledně doručení písemností účastníkům správního řízení na správních orgánech.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat tím, zda žalobce v průběhu správního řízení či v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele předstředl věrohodnou skutkovou verzi reality, která byla způsobilá zpochybnit údaje uvedené na doručce a tím ji zbavit její důkazní síly. Jinými slovy, zda zde, ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu, byly objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce k nařízenému ústnímu jednání o přestupku.

Žalobce v průběhu celého správního řízení věrohodnou skutkovou verzi reality, která by se ze strany správních orgánů měla stát předmětem dokazování, nepředstředl. V odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 21. 5. 2008 žalobce, kromě věcných námitek zpochybňujících zákonnost prvoinstančního správního rozhodnutí, k nedoručení předvolání pouze uvedl, že *nikdy neobdržel předvolání na ústní projednání na den 21. 5. 2008. Proto se také nemohl dostavit, neboť o tomto jednání nevěděl.* Stěžovatel byl povinen se s touto námitkou žalobce vypořádat, což také učinil v rozhodnutí ze dne 23. 7. 2008. Stěžovatel nijak nepochybil, když tvrzení žalobce považoval za vyvrácené doručkou ze dne 24. 4. 2008. Žalobce v odvolání konkrétně nepředstředl věrohodnou skutkovou verzi reality, která by byla způsobilá vyvrátit některý z údajů uvedených na doručce, a proto stěžovatel nebyl povinen provádět dokazování za účelem dalšího ověření doručení předvolání. V této fázi správního řízení existoval toliko jediný důkaz, tj. doručka, prokazující, že předvolání bylo žalobci doručeno, a tento důkaz nebyl nijakým konkrétním způsobem zpochybněn.

V odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 9. 9. 2008 žalobce, kromě věcných námitek zpochybňujících zákonnost prvoinstančního správního rozhodnutí, k nedoručení předvolání uvedl, že *znovu tvrdí, že předvolání nikdy neobdržel. I průměrnou inteligencí vybavený laik pozná, že podpis na doručce je*

zcela odlišný od standardního podpisu žalobce, taktéž identifikace pouze podle data narození něco naznačuje a žalobce většinou mezi 9 až 10 hodinou dopoledne již nebývá v místě bydliště. Možná pracovníci správních orgánů mají jinou pracovní dobu, takže jim to divné nepřipadá. Je pravda, že předvolání nikdy neobdržel, tudíž se nemohl na jednání o přestupku dostavit, což je zjevné porušení jeho práv. Ani toto tvrzení žalobce nebylo způsobilé zbavit doručenkou její důkazní síly. Žalobce opět žádným konkrétním způsobem nezpochybnil údaje uvedené na doručence. Pokud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručenky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenkou podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce. Doručenka ze dne 24. 4. 2008 obsahuje podpis. Pouhý poukaz na to, že se tento podpis není totožný s jinými podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznamená, že doručenkou žalobce ve skutečnosti nepodepsal. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné naprosto kdykoli zmařit jakékoli doručení, a to pouhým pozměněním vlastního podpisu na doručence. Holé tvrzení o odlišnosti podpisu tudíž samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenkou podepsal. Zcela bez vlivu na důkazní sílu doručenky bylo tvrzení žalobce o tom, že identifikace pouze podle data narození něco naznačuje. Žalobce byl na doručence označen svým titulem, jménem, příjmením a datem narození. Žalobce tedy nebyl identifikován pouze podle data narození, naopak datum narození bylo dalším údajem označujícím žalobce zcela nezaměnitelným způsobem od jiné osoby. Uvedení data narození nesnižuje důkazní sílu doručenky, tuto naopak zvyšuje, když zásadním způsobem snižuje možnost záměny žalobce při doručování za jinou osobu. Ani tvrzení žalobce o tom, že většinou mezi 9 až 10 hodinou dopoledne již nebývá v místě bydliště, není způsobilé vyvrátit údaj na doručence, že žalobce zásilku převzal dne 24. 4. 2008. Obecné tvrzení žalobce totiž neznamená, že se žalobce nezdržoval v místě bydliště dne 24. 4. 2008, tudíž ani prokázání pravdivosti tvrzení žalobce by nijak nevyloučilo možnost, že žalobce dne 24. 4. 2008 doručenkou podepsal. Nelze pominout ani tu skutečnost, že z doručenky nevyplývá, že by zásilka měla být doručována právě mezi 9 až 10 hodinou. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že žalobce nepředestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, kterou by stěžovatel byl povinen učinit předmětem dokazování. Správní orgány tudíž nepochybily, když za doklad o doručení předvolání považovaly uvedenou doručenkou, jejíž důkazní síla nebyla v průběhu správního řízení jakkoli relevantně zpochybněna. Stěžovatel se s odvolací námitkou žalobce vypořádal na straně 4 svého rozhodnutí a dospěl k obdobným závěrům jako shora Nejvyšší správní soud.

Žalobce teprve v žalobě konkrétním způsobem předestřel svoji skutkovou verzi reality, když uvedl, že *doručenkou podepsala jeho matka*. K důkazu žalobce navrhl výslech poštovní doručovatelky, své matky a provedení znaleckého posudku majícího ověřit autenticitu podpisu žalobce na doručence. Ani tato skutková verze reality se však nemohla stát předmětem dokazování v soudním řízení. Ani ona

nebyla skutkovou verzí reality, která by byla věrohodná a jako taková způsobila zbavit doručenku její důkazní síly, a do řízení vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce k nařízenému ústnímu jednání o přestupku. Klíčovým pro posouzení věrohodnosti skutkové verze žalobce se stalo soudní jednání, které proběhlo dne 29. 7. 2009. Žalobce při jednání, poté, kdy mu bylo předloženo předvolání a k němu připojená doručenka, uvedl, že *dnes poprvé vidí oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání a také k ní připojenou doručenku*. V další části jednání žalobce uvedl, že *zdůrazňuje, že doručenku, která je mu předložena k nahlédnutí soudem s datem převzetí zásilky 24. 4. 2008, skutečně nikdy neviděl, vidí ji dnes poprvé, předvolání k jednání na den 21. 5. 2008 neobdržel*. Žalobce při soudním jednání dvakrát uvedl, že doručenku vidí poprvé teprve při soudním jednání dne 29. 7. 2009. Přesto žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 9. 9. 2008 uvedl, že *i průměrnou inteligencí vybavený laik pozná, že podpis na doručence je zcela odlišný od standardního podpisu žalobce, dále, že identifikace pouze podle data narození něco naznačuje a že většinou mezi 9 až 10 hodinou dopoledne již nebývá v místě bydliště*. Pokud žalobce viděl doručenku poprvé teprve při soudním jednání dne 29. 7. 2009, což vyplývá i z obsahu správních spisů, když v nich není doklad o tom, že by žalobce v průběhu správního řízení do správních spisů nahlížel, nemohl v odvolání namítat, že podpis uvedený na doručence je naprosto odlišný od jeho standardního podpisu. Aniž by žalobce viděl doručenku, nemohl ani namítat, že je na ní označen také datem narození. Námitka žalobce, že se obvykle mezi 9 až 10 hodinou dopoledne nezdržuje doma, je také zavádějící, neboť z ničeho nevyplývá, že k doručení došlo právě v tomto časovém rozmezí a nikoli před či po tomto časovém úseku. S ohledem na tyto okolnosti není možné tvrzení žalobce o tom, že doručenku nepodepsal on, nýbrž jeho matka, považovat za tvrzení věrohodné, které by vneslo objektivní pochybnosti o řádném doručení předvolání žalobci. Jedná se toliko o čistě účelové tvrzení žalobce s cílem zmařit doručení předvolání. Samotná tvrzení žalobce nasvědčují tomu, že žalobce musel znát obsah doručenky již v průběhu správního řízení. Vzhledem k tomu, že doručenka byla po doručení předvolání předána provozovatelem poštovních služeb prvoinstančnímu správnímu orgánu a žalobce v průběhu správního řízení nenahlížel do spisového materiálu, je zřejmé, že žalobce musel být osobně přítomen při doručení předvolání. Nevěrohodné tvrzení žalobce se tudíž nemohlo stát předmětem dokazování ani v řízení správním ani v řízení soudním. Nevěrohodné tvrzení žalobce nebylo vůbec způsobilé vyvrátit správnost údajů na doručence, tj. zbavit doručenku její důkazní síly. Je nutné uzavřít, že oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 23. 4. 2008 bylo žalobci doručeno dne 24. 4. 2008, a proto námitky žalobce o nedoručení této listiny nebyly důvodné.

Krajský soud tudíž pochybil, když rozhodnutí stěžovatele zrušil s tím, že jsou správní orgány povinny provést žalobcem v žalobě navržené důkazy. Pochybení krajského soudu však nespočívá pouze v rovině nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nýbrž také v porušení procesních ustanovení. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Krajský

soud sice ve výroku rozsudku uvedl, že rozhodnutí stěžovatele zrušuje pro vady řízení, v odůvodnění rozsudku však neuvedl, o zjištění jaké procesní vady ze strany správních orgánů svůj výrok opřel. Krajský soud neuvedl, jaké konkrétní ustanovení jakého konkrétního procesního předpisu správní orgány porušily, současně s tím se nezabýval ani vlivem pochybení správních orgánů na zákonnost jejich rozhodnutí. Krajský soud pouze v hypotetické rovině uvedl, že *pokud by nebylo žalobci doručováno předvolání k ústnímu projednání přestupku v souladu s citovanými ustanoveními správního řádu, jednalo by se o vadu řízení, neboť by nebyl zákonným způsobem předvolán k projednání přestupku a takováto vada by způsobila nezákonnost vydaných rozhodnutí*. Pokud je rozhodnutí správního orgánu zrušováno pro vady řízení, je nezbytné, aby bylo jednoznačně prokázáno, k jakému procesnímu pochybení došlo, stejně tak odůvodněno, že toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud tak soud neučiní, nelze napadené rozhodnutí zrušit. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soudní řád správní neumožňuje postup, který zvolil krajský soud, když v závěru rozsudku závázal stěžovatele zrušením prvoinstančního správního rozhodnutí. Pokud má krajský soud za to, že je nezbytné zrušit i prvoinstanční správní rozhodnutí, musí tak učinit sám ve výroku rozsudku, nikoli uložit zrušení prvoinstančního správního rozhodnutí stěžovateli. Krajský soud pochybil také v tom, že vůbec neodůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy, k jejichž provedení se při soudním jednání připojil také stěžovatel. Vzhledem k tomu, že tyto důkazy provedeny být ani neměly, jak uvedl Nejvyšší správní soud v předchozích pasážích rozsudku, neměla tato procesní vada krajského soudu vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

IV.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu